

Διακήρυξη για το 39^ο Συνέδριο ΑΔΕΔΥ

Ούτε πίσω, ούτε σημειωτόν, ΜΠΡΟΣΤΑ

Διεκδικούμε πολιτικές με επίκεντρο τις ανάγκες, τις αγωνίες και τα αιτήματα του κόσμου της εργασίας για ένα καλύτερο αύριο, για μια καλύτερη ζωή

Συμπληρώνονται έξι χρόνια διακυβέρνησης της ΝΔ με τα αποτελέσματα της νεοφιλελεύθερης και αντιλαϊκής πολιτικής της να βαρύνουν αφόρητα πια τον κόσμο της μισθωτής εργασίας.

Η ακρίβεια που κατατρώει το διαθέσιμο εισόδημα είναι αποτέλεσμα της πολιτικής που ανέχεται, αν δεν επιδοτεί, τα καρτέλ στην ενέργεια και την τροφοδοσία, την ίδια ώρα που διατηρεί τους υψηλούς έμμεσους, και κατά τεκμήριο, άδικους φόρους. Παράλληλα, η στρεβλή αναπτυξιακή λογική που βασίζεται στα πρόσκαιρα επισφαλή έσοδα από τον τουρισμό και το real estate έχει οδηγήσει σε μια άνευ προηγουμένου στεγαστική κρίση που έχει καταστήσει την απόκτηση ή ακόμη και την ενοικίαση κατοικίας από τους μισθωτούς μια απίστευτα δύσκολη υπόθεση.

Η πολιτική επιλογή της ακρίβειας, συμπληρώνεται με αυτή των χαμηλών μισθών. Ειδικότερα, δε, για τους εργαζομένους στο Δημόσιο, οι αναιμικές αυξήσεις, μετά τις μεγάλες περικοπές των μνημονίων, τη 15ετή περίοδο των παγωμένων μισθών και την τετραετή κρίση της ακρίβειας, έχουν ως αποτέλεσμα τη φτωχοποίηση και εν τέλει την εξαθλίωση.

Οι περιοριστικές πολιτικές που εφαρμόζει η κυβέρνηση της ΝΔ επεκτείνονται στη συστηματική καταστροφή δημόσιων δομών και υπηρεσιών, ειδικότερα αυτών που αφορούν ευαίσθητους τομείς για την κοινωνική πλειοψηφία, όπως η Υγεία και η Παιδεία, και την άμεση ή έμμεση ιδιωτικοποίησή τους.

Αυτή η πολιτική συνοδεύεται, όπως είναι φυσικό, από την ένταση του αυταρχισμού και την επίθεση στη Δημοκρατία, με αποτέλεσμα τη συστηματική απαξίωση των δημοκρατικών θεσμών, τον περιορισμό της ελευθεροτυπίας, τις υποκλοπές, την υπονόμευση της Δικαιοσύνης και την απουσία λογοδοσίας των ισχυρών, όπως αναδείχθηκε από τη κυβερνητική διαχείριση του Εγκλήματος των Τεμπών.

Η επίθεση στη συνδικαλιστική δράση, υπήρξε πρωταρχική μέριμνα της κυβέρνησης με τους νόμους Χατζηδάκη-Γεωργιάδη, οι οποίοι αποσκοπούσαν να δημιουργήσουν κωλύματα στη λειτουργία των σωματείων, να οδηγήσουν στον εργοδοτικό και κυβερνητικό έλεγχό τους και να καταστήσουν, πρακτικά παράνομο, το υπέρτατο τους όπλο, την απεργία. Δεν υπάρχει απεργιακή κινητοποίηση που να μην έχει καταστεί παράνομη, ενώ συνάμα εκατοντάδες εργαζόμενοι στο Δημόσιο είναι αντιμέτωποι με

πειθαρχικές διώξεις για τη συμμετοχή τους σε συνδικαλιστικές δράσεις. Το επιστέγασμα του αυταρχισμού αποτελεί το νέο πειθαρχικό «δίκαιο», που ανοίγει την κερκόπορτα για την άρση της μονιμότητας στο δημόσιο και ταυτόχρονα επιδιώκει να επιβάλλει την καταστολή και την τρομοκράτηση σε κάθε πτυχή αντίστασης των εργαζομένων ενάντια στην άδικη και αντιλαϊκή πολιτική της Κυβέρνησης.

Εκτός των άλλων, η Κυβέρνηση αποδεικνύεται συνώνυμο της διαπλοκής και των σκανδάλων, όπως αυτό στον ΟΠΕΚΕΠΕ. Με όρους συμμορίας και συνδιαλλαγής μοίραζαν τα χρήματα σε ημετέρους με καταστροφικές συνέπειες για τη χώρα. Παράλληλα, η τεράστια αύξηση των δαπανών στην πολεμική οικονομία και η επικίνδυνη εμπλοκή της χώρας σε πολεμικούς γεωστρατηγικούς σχεδιασμούς, λειτουργεί σε βάρος της κοινωνίας και των εργαζομένων.

Σε συνδικαλιστικό επίπεδο, παρά τα βήματα που περιστασιακά γίνονται, στην ΑΔΕΔΥ, στις Ομοσπονδίες και στα Πρωτοβάθμια Σωματεία, τα προβλήματα και οι αδυναμίες παραμένουν. Η συγκεντρωτική και εν πολλοίς γραφειοκρατική λειτουργία τους, η έντονη παραταξιοποίηση και οι κληρονομημένες νοοτροπίες, που αντιστοιχούν σε μια άλλη ιστορική περίοδο, αποτελούν ενίοτε τροχοπέδη για την αντιστοίχιση των συνδικάτων, στις σημερινές ανάγκες.

Αναφορικά με τη πολιτική τους κατεύθυνση, τα συνδικάτα στο Δημόσιο, βρίσκονται απέναντι σε ένα διπλό κίνδυνο. Από τη μια μεριά ο συντηρητισμός, η ταύτιση με τις δεξιές πολιτικές στην οικονομία και τη κοινωνία. Η χρήση των πελατειακών πρακτικών στην αναπαραγωγή των συνδικαλιστικών ηγεσιών, η ανοχή στον ακροδεξιό μισαλλόδοξο λόγο αποτελούν βασικά χαρακτηριστικά του. Η πιθανή κυριαρχία τους θα οδηγήσει στην αποτελμάτωση της λειτουργίας των συνδικάτων και την απονεύρωση της αγωνιστικής τους δράσης.

Από την άλλη, ο φερόμενος ως «αγωνιστικός συνδικαλισμός», που στη πραγματικότητα οδηγεί στον πολιτικό αναχωρητισμό, την παραταξιοποίηση και τον κομματικό έλεγχο των συνδικάτων για αλλότριους σκοπούς, είναι μια εξίσου συντηρητική αντίληψη που θα οδηγήσει στην απονέκρωση του συνδικαλιστικού κινήματος.

Απέναντι σε αυτόν τον διπλό κίνδυνο, οι δυνάμεις που θέλουν τα συνδικάτα ως ζωντανό κύτταρο ταξικής πάλης, που με όρους αυτονομίας θα δίνουν τη μάχη για το μισθό και τη σύνταξη, για τις συνθήκες εργασίας, για ένα Δημόσιο προς όφελος της κοινωνίας, που θα παίρνουν ενεργά μέρος στους αγώνες του λαού για μια καλύτερη ζωή σε μια χώρα με δημοκρατία, οφείλουν να απαντήσουν με το μοναδικό τρόπο που υπάρχει: την ενότητα.

Η Ενωτική Αγωνιστική Εκ-κίνηση, από την ίδρυσή της επιδίωξε να εκφράσει το πολιτικό ρεύμα, της Ανανεωτικής και Ριζοσπαστικής Αριστεράς αλλά και της Σοσιαλδημοκρατίας στον συνδικαλιστικό χώρο του Δημοσίου. Έγινε χώρος συνάντησης συλλογικοτήτων και ανένταχτων συνδικαλιστών, στήριξε ενωτικές πρωτοβουλίες και μετωπικά σχήματα, χωρίς να φοβάται τη κομματική ή πολιτική

διαφορετικότητα,δίνοντας ιδεολογικές και συνδικαλιστικές μάχες με πληθυντικούς όρους.

Εντός ενός πολιτικού σκηνικού που ορίζεται από την πολιτική κυριαρχία της Νέας Δημοκρατίας και του Μητσοτάκη από τη μια και της κατακερματισμένης και σπαρασσόμενης αριστερής αντιπολίτευσης από την άλλη. Και ενός συνδικαλιστικού τοπίου που βρίσκεται μπροστά στο κίνδυνο της παράλυσης από τη κυριαρχία του διπλού συντηρητικού κινδύνου από ΔΑΚΕ και ΔΑΣ, η ακινησία, η αμυντική προσήλωση στα συνδικαλιστικά «κεκτημένα» και ο αναχωρητισμός, δεν συνιστούν επιλογή.

Τα μέλη και οι φίλοι της Ενωτικής Αγωνιστικής Εκ-κίνησης είμαστε σταθερά προσανατολισμένοι στην κατεύθυνση και διαμόρφωση αριστερών-προοδευτικών μετωπικών πρωτοβουλιών, σε όλα τα επίπεδα, της Συνομοσπονδίας, των Ομοσπονδιών και των Πρωτοβάθμιων Σωματείων. Το παράδειγμα της συγκρότησης μετωπικών σχημάτων σε επίπεδο Νομαρχιακών Τμημάτων της ΑΔΕΔΥ, μπορεί να αποτελέσει οδηγό για τον αναγκαίο κοινό βηματισμό.

Οι πρωτοβουλίες αυτές, θα πρέπει να πραγματοποιούνται με όρους ισοτιμίας και ανοιχτό πνεύμα που να υπερβαίνει παλαιές αντιπαλότητες. Που δε θα παρακάμπτει όμως το ηθικό πλαίσιο της ανιδιοτέλειας, της αλληλεγγύης και της διάθεσης για συλλογική προσφορά που διέπει τα μέλη που συμμετέχουν στις παρατάξεις μας.

Και φυσικά εντός ενός πλαισίου πολιτικών και συνδικαλιστικών επιδιώξεων που θα μπορούσαν να συνοψισθούν στις παρακάτω διεκδικήσεις:

- Για πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς μας και την επαναφορά 13ου-14ου μισθού.
- Για την αύξηση των δαπανών που προβλέπονται για το Δημόσιο με προσλήψεις μόνιμου προσωπικού ειδικά στους τομείς κοινωνικής ανταποδοτικότητας (υγεία, παιδεία, πολιτισμός, κοινωνική ασφάλιση, ελεγκτικοί μηχανισμοί του Δημοσίου, υπηρεσίες τοπικής αυτοδιοίκησης).
- Για την ανατροπή της νεοφιλελεύθερης πολιτικής της κυβέρνησης, που οδηγεί στην απαξίωση των δημόσιων αγαθών και υπηρεσιών. Καμία ιδιωτικοποίηση δημόσιων οργανισμών ή έργου που αποτελεί αποκλειστική ευθύνη του Δημοσίου.
- Για την κατάργηση του νέου πειθαρχικού
- Για την αλλαγή του φορολογικού συστήματος προς όφελος του κόσμου της εργασίας και των λαϊκών στρωμάτων
- Για την καθιέρωση ενός Δημόσιου, Καθολικού, Αλληλέγγυου και Αναδιανεμητικού συστήματος κοινωνικής ασφάλισης.
- Για την κατάργηση όλων των αντεργατικών μέτρων που οδήγησαν στην θεσμική υποβάθμιση της εργασίας.
- Για την κατάργηση των περιορισμών στην άσκηση του απεργιακού δικαιώματος

- Για τηνκατάργηση όλωντωνελαστικώνσχέσεωνεργασίαςκαι παράλληλα τηνκαθιέρωσησταθερήςκαι μόνιμηςεργασίαςμεπλήρηεργασιακά δικαιώματα
- Για την επέκταση και την αύξηση του επιδόματος ανθυγιεινής εργασίας και θεσμοθέτησης των ΒΑΕ στο Δημόσιο,
- Για μέτρα προστασίας της ασφάλειας και υγείας
- Για την αξιοκρατική και διαφανή επιλογή στελεχών σε θέσεις ευθύνης.
- Για δίκαιη και αντικειμενική αξιολόγηση με ποιοτικά χαρακτηριστικά πρώτα σε δομές και υπηρεσίες.
- Για ανάπτυξη με σεβασμό στο φυσικό και πολιτιστικό περιβάλλον.
- Για την εξάλειψη όλων των φαινομένων ρατσισμού και ξενοφοβίας, για την εμπέδωση και εμβάθυνση της δημοκρατίας στους χώρους δουλειάς.

Απαραίτητη προϋπόθεση για όλα αυτά είναι ένα αυτόνομο, σύγχρονο και αγωνιστικό και άρα αποτελεσματικό συνδικαλιστικό κίνημα που για να επιτευχθεί, απαιτεί ανατροπή του συσχετισμού δυνάμεων σε μια νικηφόρα προοπτική.